P.III. 1815

Prețul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 12 LIMBI

germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă
română / olandeză / suedeză / daneză / norvegiană / sârbă

P. 1820 Kyo

Nr. III/14 Editura în Frankfurt/Main 15 Iulie 1942

K/0075

Cuprinsul:

1. Iudaismul vrea să bolșevizeze Europa, iar peste popoarele sale să întroneze o sclavie aidoma celei sovietice. — 2. Declarația de război a Mexicului, o operă a iudaismului.

1. Iudaismul vrea să bolșevizeze Europa, iar peste popoarele sale să întroneze o sclavie aidoma celei sovietice

Prin pactul Stalin-Eden din Decemvrie 1941, guvernul britanic s'a declarat înțeles cu bolșevizarea Europei de către Uniunea Sovietelor. Iar prin convenția încheiată cu Molotov la 26 Mai 1942, Anglia și-a mai înnoit odată și cu mai multă preciziune acest consimțământ al său. Prin urmare guvernul britanic i-a dat Uniunii Sovietelor mână liberă ca, după victoria deplină a Aliaților,. să-și instaureze în Europa dominația ei militară și politică. Prin această largă concesie guvernul britanic s'a hotărît ca, în cazul unei victorii a Aliaților, să trădeze Europa și s'o lase în seama bolșevismului jidovesc. El s'a declarat așa dară înțeles ca întregul continent european să fie pus sub dictatură jidovo-bolșevică. In felul acesta el s'a încărcat cu o vină atât de mare în fața istoriei,

BIBLIOTECA

cum n'a mai fost cazul până acum cu vreo altă țară sau cu vreun alt guvern. Și această stare de lucruri nu poate fi întru nimic schimbată prin elogiile naive aduse de curând de presa engleză scopurilor Uniunii Sovietelor și bolșevismului în sine. Presa engleză se arată a fi pe cât de neroadă pe atât și de mincinoasă dacă, asistată și de presa iudaismului mondial, susține acum că bolșevismul de azi nu mai e de loc bolșevism și că Uniunea Sovietelor se transformă din ce în ce mai mult într'un stat guvernat de principii democratice, în care va fi asigurată și libertatea cultului; că ea a renunțat la planurile sale imperialiste, că nu tinde la nici un fel de revindicări teritoriale în Europa și că singurul ei țel pe care-l urmărește este acela ca după terminarea războiului să-și pună neprecupețit toate puterile sale în slujba reclădirii Europei. Aceste afirmații copilărești ca și altele de asemenea natură, nu mai prind astăzi la popoarele europene care au cunoscut bolșevismul în ființa sa reală în propriile lor țări și și-au dat seama de pericolul jidovo-bolșevic. Popoarele Europei își dau seama că bolșevismul tinde să dezlănțuie revoluția mondială și că pretențiile sale de dominație a lumii sunt totale. Popoarele europene mai știu însă că bolșevismul nu este decât o întocmire jidovească și că iudaismul sprijină din răsputeri planurile bolșevice de înstăpânire asupra lumii întregi, pentrucă guvernarea popoarelor pământului după principiile bolșevice constitue o condiție preliminară indispensabilă pentru întronarea domniației mondiale jidovești. Aceasta este și explicația progreselor atât de rapide pe care le face bolșevismul în ultima vreme în țările care s'au dat de partea Uniunii Sovietelor, adică în acelea care luptă pentru interesele iudaismului mondial. Potrivit planurilor iudaismului, în urma unei victorii a Aliaților, Europa ar urma să fie bolșevizată, ca și Statele Unite, precum și toate celelalte continente. Nici un popor de pe suprafața pământului nu trebue să fie cruțat de „binecuvântările" bolșevismului; nici Germania, nici Anglia, nici Italia, nici Franța și nici vreo altă țară europeană, nici Statele Unite, nici America de Sud, nici Japonia și nici China guvernului din Ciungking.

Iudaismul mondial vrea să facă tabula rasa din tot ce-a fost până acum. El pune astăzi totul la bătaie pentrucă-și dă seama că s'a angajat într'o luptă pe viață și pe moarte. El își dă seama că în cazul unei biruințe a Puterilor Axei, va înceta pentru totdeauna și influența sa asupra mersului evenimentelor istorice, fapt care a adus atâta pacoste tuturor popoarelor, și-și va termina astfel definitiv rolul său politic în istorie. De aceea se și agață iudaismul în disperarea sa de perspectivele unei victorii a Aliaților care trebue să-i aducă absoluta dominație mondială, pe calea lăturalnică a revoluției bolșevice. Iudaismul mondial crede că numai preluând dictatura absolută asupra tuturor popoarelor, va fi în stare să paralizeze orice pericol care ar putea să-l amenințe în viitor din partea unui popor neiudaic. După părerea sa, puterea jidovească s'ar putea stabiliza pe viitor numai în cazul când iudaismul însuși va ajunge să exercite dominația efectivă asupra tuturor popoarelor.

Așa dar o victorie a Aliaților ar însemna nici mai mult nici mai puțin decât o victorie a bolșevismului, iar aceasta, la rândul ei, o victorie a iudaismului mondial care apoi nu va ezita câtuși de puțin să ridice biciul asupra popoarelor neiudaice, răzbunându-se amar pentru faptul că aceste popoare au îndrăznit să încerce a se scutura de jugul jidovesc. Iudaismul și-ar satisface atunci setea sa de sânge, „lichidând" fără scrupule elitele tuturor popoarelor. Și întocmai cum s'au petrecut lucrurile în Uniunea Sovietelor, așa și de astă dată, cei care ar mai supraviețui acestei „lichidări" n'ar avea parte, sub dominația jidovească, decât de o mizerabilă viață de sclavie. Lipsiți de înălțările și bucuriile vieții, ei nu și-ar putea-o continua decât ca niște animale de muncă jidovești.

Chiar dacă popoarele europene se leapădă delaolaltă și'n mod categoric de bolșevism, unele dintre ele totuși nu se mai gândesc la mizerabila viață de sclavie la care a fost redusă cea mai mare parte a populației rusești sub regimul iudeo-comunist. Aceasta e mai ales atitudinea țărilor neutrale în care se desfășoară o neînfrânată propagandă iudeo-anglo-bolșevică, care înfățișează viața din Uniunea Sovietelor în culorile cele mai frumoase. Dar pentru ca popoarele neiudaice să-și poată face o imagine vie asupra sclaviei îngrozitoare în care se zbate cea mai mare parte a populației Rusiei Sovietice, voim să le reamintim câteva aspecte dela construcția Canalului Mării Albe, care sunt mărturii vii asupra sadismului jidovesc din Uniunea Sovietelor și care ne arată ce soartă le-ar fi hărăzită popoarelor în cazul unui marș triumfal al bolșevismului jidovesc asupra întregii lumi. Relatările ce urmează sunt extrase din admirabila lucrare „Die Klassenkampfpolitik der Sowjetregierung" („Politica luptei de clasă a regimului sovietic")[1]) a lui H. Greife. Această lucrare se sprijină pe un material cules numai din autentice izvoare sovietice și mai, cu seamă din lucrarea unor cunoscuți bolșevici, apărută la Moscova în 1934 în editura oficială sovietică și intitulată: „Canalul Stalin dela Marea Albă la Marea Baltică" („Belomorsko-baltijskij kanal imeni Stalina"). Faptul că autorul își sprijină expunerile numai pe izvoare sovietice oficiale și că renunță la comentarea acelor întâmplări pentru producerea cărora nu există dovezi suficiente, îi dă lucrării sale o greutate deosebită și o netăgăduită valoare documentară.

„Canalul Stalin" leagă Marea Albă cu Golful Finic. Intreaga construcție a canalului a fost dată în antrepriza GPU-ului. Conducător suprem al lucrării a fost numit faimosul jidan Herschel Jagoda. Din grupul de comandă al GPU-ului făceau parte 37 persoane. Cea mai mare parte erau jidani ca de pildă: Matweij Davidsohn Berman, șeful administrației centrale a lagărelor GPU-ului; Lazarus Josephsohn Kogan (Kohn), șeful-constructor al canalului; Simon Grigorjewitsch Firin, șeful lagărului; Jakob Davidsohn Rappoport, locțiitorul lui Kogan și Berman; Naftalij Aronsohn Frenkel, șef de lucrări; Grigorij Davidsohn Afanasjew, inginer-șef; Samuel Davidsohn Kwasnizkij, educator politic; Abraham Isaaksohn Rottenberg, conducătorul acțiunii ateiste; Ginsburg, medicul lagărului, Brodskij, comandantul trupelor de pază, Berensohn, Dorfmann, Kagner, Angert, șefi ai secției financiare a lagărului GPU. ș. a. m. d.

Cei mai mulți dintre acești cekiști fuseseră distinși mai înainte de către guvernul sovietic cu „Ordinul Lenin", pentru deosebitul lor zel ce l-au arătat cu trimiterea „pe lumea cealaltă" a proscrișilor[2]). Din acest fapt rezultă soarta nespus de tragică a acelor proscriși, al căror destin ajunsese exclusiv în mâna acestor bestii jidovești ale GPU-ului.

Guvernul sovietic nu pusese la dispoziție nici un fel de mijloace tehnice pentru construcția „Canalului Stalin", fixase însă un termen anumit până la care trebuiau duse la capăt lucrările. Avându-se în vedere dificultățile determinate de configurația terenului ca și echiparea insuficentă a muncitorilor, acest termen a fost socotit ca fantastic și imposibil de ținut[3]).

Fixarea unui termen atât de scurt pentru terminarea lucrărilor precum și munca forțată și fără răgaz au fost socotite de unii pretinși cunoscători ai Rusiei ca fiind lipsite de sens și interpretate ca o glumă, deoarece trebuia săpată o întindere de 227 Km. pentru albia canalului, trebuiau construite printre

[1]) Nibelungen-Verlag, Berlin-Leipzig. Anul apariției 1937. Prețul: RM 12.—.

[2]) „Prawda" din 18 Decemvrie 1927.

[3]) Canalul trebuia terminat în 20 de luni.

altele 19 stăvilare, 15 apărătoare şi 12 construcţii pentru slobozirea apei. Şi mai trebuiau mutate din loc 21 milioane metri cubi de pământ.

In realitate însă n'a fost nici o glumă. Guvernul sovietic ştia prea bine ce face. Fixarea unui termen cât mai scurt pentru terminarea lucrărilor era un mijloc sigur pentru ajungerea ţelului său, de a extermina toate elementele valoroase sub raport rasial.

GPU-ul hotărîse ca până la 1 Mai 1933 canalul să fie terminat. Dar încă dela începutul anului 1933 se putea întrevedea cu claritate că lucrările nu vor putea fi terminate până la terminul fixat. In lupta cu masivele pietroase, braţele goale ale oamenilor slăbiţi de boli şi subalimentaţie s'au dovedit a fi prea slabe. Dar GPU-ul n'avea nici o înţelegere pentru asemenea lucruri, ci s'a hotărît să isprăvească lucrările până la termenul fixat. Noi mormane de cadavre aveau să acopere şantierul.

In primăvara anului 1933 jidanul Jagoda a dat următorul ordin:

„Medweshja gora, Canalul Marea Albă.

Mersul lucrărilor cere ca în ciuda tuturor măsurilor prevăzute pentru însănătoşarea lagărului şi a întreprinderii, să se ia noi măsuri pentru asigurarea termenului ce fusese prevăzut pentru terminarea lucrărilor (1 Mai). De o prelungire a acestui termen nici nu poate fi vorba. Canalul trebue să fie terminat până la 1 Mai.

In consecinţă ordon:

1. Intregul aparat cekist ca şi cel administrativ şi al inginerilor tehnici al lagărului şi al întreprinderii trebue pus pe picior de război. In consecinţă, în locul secţiilor lagărului se va institui un comandament de război sub conducerea unor cekişti încercaţi. Pentru asigurarea noului ritm de muncă, aceşti cekişti vor fi ajutoraţi de către ingineri.

2. Pretutindeni unde este posibil, se va lucra în trei serii. Drept aceea se vor lua din timp toate măsurile necesare pentru asigurarea luminii a echipării şi a materialului.

3. Oricare va da indicaţii false asupra mersului lucrărilor sau va sbota în orice chip acest ritm de război a lucrărilor, va fi deferit judecăţii fără nici o considerare."[4])

Deosebit de grea se prezenta situaţia la lacurile Wadlosero şi Matkosero. Pentru ca lucrările canalului să poată fi terminate în anul 1933 trebuia stabilită numaidecât o legătură între aceste două lacuri. Această legătură purta numele de „Canalul Wodorasdelnyi" sau pe scurt „Wodorasdel".

Comandamentul central a dat următorul ordin:

„Către toţi şefii de lucrări, către personalul tehnic, către soldaţii canalului!

Prin aceasta se ordonă bătălia muncii. Executarea canalului Wodorasdel se va face potrivit cu normele tacticei de război. Bătălia începe la 7 Ianuarie. Ea va fi condusă de către comandament."[5])

Din cele mai îndepărtate lagăre au fost aduşi la Wodorasdel treizeci de mii de condamnaţi la muncă silnică. Din lipsă de barăci suficiente, ei au fost nevoiţi să locuiască în colibe săpate în pământ (în Ianuarie!).[6])

A fost lansată şi parola:

„Frigul de Ianuarie îl vom preface într'o biruitoare arşiţă de Iunie!" Cei ce vor rămânea cu lucrul lor în restanţă vor fi „sancţionaţi fără cruţare."[7])

[4]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 265.
[5]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 269.
[6]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 272.
[7]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 273.

Bătălia începe la 7 Ianuarie. „Nu mai au răgaz nici oamenii nici stâncile"[8]). Oamenii lucrează în apă. Aceasta-i rece ca ghiaţa. Ei sunt pe jumătate degeraţi. Lucrează până şi noaptea „ceea ce fireşte, nu înseamnă că pot dormi în timpul zilei"[9]).

Proscrişii se rup muncind. Ei ajung să execute 150 şi chiar 160 la sută din munca ordonată. „Fără răgaz sau somn, ei scormonesc întruna pământul timp de 48 de ore. Sleiţi de puteri se întorc în barăci. Sunt beţi de cap şi au mereu senzaţia că ar ţinea încă în mâni mânerele roabei."[10])

„Vreun oarecare adoarme lucrând. Se şi poticneşte şi cade. Doarme 5 minute. Este trezit cu apă. El îşi freacă pleoapele umflate şi munceşte mai departe."[11])

Cu furie crescândă cekiştii mână mereu oamenii la lucru. Numărul celor ce se prăbuşesc sleiţi de puteri creşte necontenit. Nu-i mai ţin puterile. Şi nu-i mai înspăimântă nici loviturile, nici gloanţele. Totul li-i indiferent.

Călăii recurg apoi la alte mijloace: Trebue biciuiţi nervii oamenilor îndobitociţi de oboseală.

A trecut şi a doua zi a bătăliei muncii. E miez de noapte. Oamenii abia că se mai ţin de atâta muncă şi frig. Pe şantier apare acum o „brigadă de agitaţie". In lumina puternică a reflectoarelor această brigadă cântă cântece aţâţătoare. In întunericul nopţii megafoanele emit fraze scurte. Orchestre execută marşuri şi oamenii lucrează mai departe.

„Daţi-i zor, daţi-i zor!" cântă orchestrele.

„Daţi-i zor!" căută brigadele agitatoare.

De 16 ore tot cântă răguşite brigadele, de nu mai înţelege nimeni cuvintele cântecului[12]).

Şi lucrul continuă fără răgaz.

„48 ore de muncă neîntreruptă, fără somn şi fără mâncare în Wodorasdel. Până şi caii se prăbuşesc istoviţi"[13]). Numai oamenii lucrează mai departe.

Totuşi, tot mai multe jertfe cer jidovii călăi ai GPU-ului:

„Ritmul lucrărilor încă tot nu e destul de mulţumitor. Poate că undeva mai sunt rezerve la dispoziţie sau poate că oboseala l-a cuprins pe vreunul. Glasul Moscovei răsună mânios: Conform ordinului nr. 1 către Comandamentul central al canalului Mării Albe, toată întreprinderea e pusă pe picior de război. Se va presta o muncă năprasnică până la terminarea lucrărilor!"

„Vremea e cât se poate de mizerabilă: ori plouă ori e ger ori ninge ori chiar toate laolaltă. Picioarele rămân încleştate în noroiu, cismele devin cu mult prea grele, îmbrăcămintea e leoarcă de umezeală şi seara se acopere cu o pojghiţă de ghiaţă. Munca devine tot mai grea ..."

„Toate femeile sunt scoase din spălătorii, bucătării sau birouri şi sunt aduse aici."[14])

Se realizează astfel 200 şi chiar 210 la sută din munca prescrisă. Bătălia muncii continuă fără încetare. Şi noi mormane de cadavre acoperă lucrările.

Construcţia canalului dela Marea Albă şi mai cu seamă „bătălia muncii dela Wodorasdel" din primăvara anului 1935 va rămâne pentru vecie una din cele mai înfiorătoare pagini ale istoriei omenirii: o mărturie sângeroasă a voinţei de distrugere şi a atrocităţii jidoveşti.

[8]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 274.
[9]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 280.
[10]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 284.
[11]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 292.
[12]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 284.
[13]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 291.
[14]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 284.
[15]) „Canalul Stalin dela Marea Albă", Moscova 1934, pag. 285.

Ordinele date de Moscova ca şi cele ale conducerii GPU-ului, pe care le-am reprodus mai sus şi care sunt cuprinse în cartea „Canalul Stalin dela Marea Albă la Marea Baltică", apărută în anul 1934 la Moscova, oglindesc cum nu se poate mai bine cruzimea nebună şi sadismul jidovo-dobitocesc al tiraniei bolşevice. Jidovii ucigaşi se mândresc chiar cu asasinatele lor în masă şi pe deasupra se încumetă să le şi mai glorifice prin cărţi.

Metodele barbare de muncă pe care iudeo-bolşevicii le-au aplicat la construcţia „Canalului Stalin", au emanat din creerul bolnav al călăilor bolşevici. Ele constitue forma cea mai rafinată a sistemului Stachanow pe care o anormală fantezie jidovească l-a desvoltat până la o desăvârşită perfecţiune. Acestea sunt metodele pe care iudaismul are de gând să le aplice tuturor popoarelor neiudaice, şi chiar şi celor care luptă şi sângerează astăzi pentru cauza jidovească, — dacă ar izbuti să deslănţue revoluţia mondială bolşevică. Faţă de popoarele neiudaice, iudaismul nu cunoaşte nici un sentiment de recunoştinţă ci caută să înfăptuiască prin toate mijloacele planurile sale de dominaţie mondială. De aceea popoarele neiudaice nu sunt pentru iudaism decât un mijloc pentru realizarea scopului. Şi pentru a ajunge la supremaţia mondială, iudaismul are nevoie ca omenirea să se afle în următoarele condiţii de viaţă:

„Noi bolşevicii vom afla mijlocul de a-i constrânge pe muncitorii ruşi să postească, iar dacă aceştia ar fi să se revolte, îi vom pune la punct cu mitraliera. Muncitorul conştient devine arogant şi nedisciplinat; muncitorul care trăieşte în mizerie, pe care foamea îl mână la lucru pentru ca seara să poată gusta o înghiţitură de pâne, muncitorul despoiat de orice drepturi cetăţeneşti şi care se teme că la cea mai mică împotrivire va fi împuşcat, acesta este muncitorul care ne trebue."[16])

Jidanii vor ajunge să realizeze această stare de lucruri numai în cazul când popoarele nu se vor mai apăra. Iar popoarele nu se vor apăra atunci când conducătorii, când elitele lor vor fi măcelărite. Iată pentru ce-i trebue jidanului războaiele şi revoluţiile! Iată dece în toate revoluţiile provocate de jidani, asistăm la exterminarea elitelor şi a păturei conducătoare a poporului. Numai popoarele lipsite de conducători ajung în situaţia de a fi stăpânite de jidani.

Iată dece nu încape nici o îndoială că în eventualitatea unei victorii a Aliaţilor, jidanii nu vor mai sta mult pe gânduri, de a măcelări pătura conducătoare chiar şi a celor popoare care s'au înjosit astăzi de a lupta pentru interesele iudaismului. Pătura intelectuală şi adevăratele valori rasiale ale poporului englez vor cădea jertfă atacului mişelesc al iudeo-bolşevicilor. Şi tot aceeaşi soartă îi aşteaptă pe patrioţii Statelor Unite şi nu vor fi cruţate nici personalităţile culturale de valoare ale tuturor ţărilor neutrale, căci pentru iudaism constitue o permanentă ameninţare faptul că din mijlocul acestor cercuri pot să răsară personalităţi conducătoare ce s'ar încumeta să zădărnicească planurile de dominaţie mondială a jidovimii. De aceea ar fi o adevărată nebunie să credem că, în cazul unei victorii anglo-americano-bolşevice, efectele ucigătoare ale bolşevismului jidovesc ar avea să le îndure numai acele ţări care s'au războit cu Uniunea Sovietelor. De aceasta trebue să-şi dea seama toate popoarele, fie că sunt sau nu în războiu, căci numai astfel ar putea ele să recunoască gravitatea trădării britanice faţă de Europa. Guvernul britanic n'a dat de drept pe mâna bolşevismului numai întreaga Europă ci, lipsit de orice scrupule, a împins pe marginea prăpastiei bolşevice chiar şi propriul său

[16]) Declaraţiile jidanilor Radek-Sobelsohn făcute lui Walther Rathenau în anul 1919: citate în ziarul „Vosroschdenye" din 27 Februarie 1931, care apare la Paris. Declaraţiile acestea au mai fost apoi publicate şi de către fostul general rus Netchvolodow în „La Croisade contre-révolutionnaire" din 15 Aprilie 1931

popor. Şi de astă dată s'a dovedit de ce este capabil un guvern ca acel britanic care stă completamente sub influenţa jidovească.

Oricât de grotesc şi de paradoxal s'ar părea, nu exagerăm de loc când spunem că poporul englez ca şi cel american trebue să fie recunoscător faţă de Puterile Axei care prin măreţele lor succese dobândite pe toate câmpurile de bătaie din lume, au izgonit pentru totdeauna pericolul jidovo-bolşevic şi odată cu aceasta, au spulberat în întregime planurile jidoveşti de dominaţie mondială.

(Serviciul Mondial)

2. Declaraţia de războiu a Mexicului, o operă a iudaismului

Am amintit în repetite rânduri în ultimile numere ale „Serviciului Mondial" de ce mijloace josnice s'a folosit şi se foloseşte şi azi iudaismul pentru a arunca în războiu ţările latine ale Americei, împotriva Puterilor Axei. Pentrucă nu-i succede să mai târască în războiu vreo altă ţară din Europa, iudaismul şi-a mutat activitatea sa în America latină. Iudaismul crede că intrarea în războiu a câtorva ţări ale Americei de Sud ar putea influenţa desnodământul acestui uriaş războiu mondial, în favoarea coaliţiei anglo-sovietice. Nimic nu ne arată mai bine slăbiciunea internă a frontului jidovo-anglo-sovietic, ca această ultimă speranţă a iudaismului, fruct al marei sale desnădejdi.

Deşi ţările latine ale Americei n'au avut nici cel mai mic motiv să renunţe la starea lor de neutralitate, totuşi o parte din ele, sub presiunea imperialismului iudeo-american, s'au lăsat împinse în mocirla războiului anglo-sovietic. Această constatare se referă la ţărişoarele Americei Centrale, care au ajuns de-a-binele la remorca marei finanţe iudeo-americane, dar se mai referă şi la o mare parte a statelor Americei de Sud care au cedat influenţelor multiple ce se exercitaseră asupra guvernelor lor, căci dinafară ele au suferit presiunea iudeo-americană, iar dinăuntru puternica influenţă a jidovilor lor asupra propriilor lor guverne.

Un rol deosebit în această politică a culiselor jidoveşti de intrigă şi de asmuţare la războiu, îl joacă mai ales Mexico. Aici ies foarte limpede în vileag toate combinaţiile jidanilor cu ajutorul cărora au subjugat poporul american. La 12 Decemvrie 1941, aşa dar îndată după intrarea în războiu a Statelor Unite, Mexico a rupt legăturile diplomatice cu Germania, Italia şi Japonia. La 31 Mai 1942, în baza unui scrutin al Camerei Deputaţilor a şi urmat declaraţia oficială de războiu împotriva Puterilor pactului tripartit. Care a fost motivul determinant pentru statul mexican, care doar n'avea nici cel mai mic interes să intre în conflict, de a declara războiu Puterilor Axei? Răspunsul la această întrebare îl dă Dr. Hubert Hagner într'un articol publicat în „Münchner Neuesten Nachrichten" din 2 Iunie 1942 şi din care redăm următoarele:

„Nici n'a trecut un an de când Mexico sub preşedinţia lui Camacho şi-a schimbat fundamental orientarea politicei sale. Un drum pe care l-a bătătorit sute de ani a fost părăsit şi ţara a fost împinsă pe o pantă care nu poate s'o ducă decât la peire. Acest fapt merită să fie relevat nu pentru a fi pe placul Germaniei şi a aliaţilor ei, care nu se prea lasă impresionaţi de potenţialul de războiu a Mexicului, ci pentru însăşi istoria zbuciumată a poporului mexican. Odată cu aceasta pare că s'a limpezit şi întrebarea dacă poporul mexican îi va fi mulţumitor conducătorilor săi pentru hotărîrea luată în zilele noastre.

Istoria Mexicului e cunoscută prin opoziţia ei pe care a avut-o acest stat faţă de USA. încă dela naşterea sa. Războiul Texas dintre anii 1845—1848, în urma căruia Statele Unite au răpit vecinului dela Sud o treime din teritoriu, a accentuat şi mai mult contrastul nemijlocit dintre popoarele spaniole din Sud

și Nordul anglo-saxon. Hotarul dintre cele două lumi, al cărui păzitor e Mexico, a devenit un hotar însângerat și nici multiplele conferințe pan-americane ce s'au ținut timp de o jumătate de secol n'au fost în stare să-i redea liniștea cuvenită. Aceasta însă firește că n'a împiedecat ca imperialismul capitalului particular al USA. să acapareze nenumăratele bogății ale țării dușmane și pe când Porfirio Diaz (1877—1911) cu prestigiul dictatorial al persoanei sale a știut să asigure țării o epocă de liniște și de propășire, capitalul nord-american a prins în Mexico rădăcini atât de adânci încât după căderea lui Diaz pe aproape întreg cuprinsul țării pornise lupta împotriva fățișei supremații a dolarului Statelor Unite.

Tendința politică a Statelor Unite, căreia Roosevelt i-a dat valoarea unui principiu, de a obține supremația politică după cea a dolarului și războiul cu ajutorul supremației politice, era cât pe ce să provoace un nou război. In anul 1914, prezența trupelor USA. în Mexico au determinat răsturnarea președintelui Huerta. In succesorul său Carranza însă, țara și-a găsit un conducător care, în ciuda tuturor presiunilor nord-americane și britanice, nu numai că a înțeles să-și țină țara departe de orice amestec în războiul mondial dar a dus chiar o politică de vădită simpatie față de Germania, iar în anul 1917 a ajuns până și la ruperea relațiilor cu Anglia, relații care n'au fost reluate decât în 1925. Actualul președinte Avila Camacho care a venit la cârmă în anul 1940 în împrejurări similare, n'a mai fost în stare să urmeze exemplul acestuia.

Chiar și Obregon și Cardenas succesorii lui Carranza, s'au menținut cu credință pe linia politicei externe trasată de înaintașul lor, așa încât Mexico ajunsese grija cea mai mare a șandramalei pan-americane. In primăvara anului 1938 cu prilejul exproprierii societăților de petrol britanice și nord-americane, Cardenas ajunsese chiar la neînțelegeri grave cu Statele Unite, care ar fi putut duce la un conflict armat, dacă Washingtonul și Londra n'ar fi fost preocupate încă de pe vremea aceea de un război de proporții cu mult mai mari pentru a cărui pregătire li s'a părut mai recomandabilă o atitudine de rezervă față de ceilalți vecini.

Intre timp clica liberală anglo-saxonă din Mexico a aflat un sprijin puternic într'un aliat a cărui influență a devenit hotărîtoare în ultimile 10 luni. Acel aliat îl aflăm în marele număr de marxiști și liberali în cea mai mare parte jidani emigrați din Europa și mai cu seamă din Spania. Numai numărul celor refugiați din Spania roșie se cifrează la 30.000, iar valorile materiale aduse cu ei în noua lor patrie, la peste un miliard de pesetas. Acești emigranți n'au fost abia dela izbucnirea noului război mondial partizani fanatici ai Angliei și ai Statelor Unite. Prin mijloacele lor financiare ei au putut să exercite o influență hotărîtoare asupra politicei țării și să mărească considerabil influența acelei minorități numerice care preconiza legături cât mai strânse cu America de Nord. Nu încape nici o îndoială că în Mexico, prietenii Statelor Unite formau o minoritate numerică, că nu trecuseră decât câteva zile dela declarația mexicană de război și corespondentul unui ziar elvețian, despre care n'am putea zice de loc c'ar fi filogerman, a înfățișat adevărata stare de spirit din Mexico, constatând o neînduplecată antipatie a maselor largi împotriva Yankeilor și o bucurie fățișe provocată de primele înfrângeri nord-americane în Pacific.

Rămâne de văzut dacă Avila Camacho a părăsit din convingere politica ce corespundea aspirațiilor poporului. Desigur însă că el a crezut c'ar fi o acțiune politică de mare înțelepciune de a se folosi de acel moment politic pentru a ușura împăcarea dorită de Statele Unite care erau pe cale să intre în război și care erau deci dispuse să renunțe chiar la interesele societăților proprii de petrol (de cele engleze nici nu mai putea fi vorba) numai ca să cadă

la o înțelegere cu Mexico. Astfel la 19 Decemvrie 1941, Mexico a reușit să ajungă la aplanarea acestui conflict de ordin economic. Astfel în schimbul unui credit de 40 milioane de dolari acordat de Statele Unite, Mexico nu numai că s'a obligat să despăgubească odată pentru totdeauna societățile de petrol, care au renunțat astfel definitiv la două treimi din pretențiile lor, dar și-a mai luat și obligația de a executa un program de construcții potrivit necesităților Statelor Unite și de a încheia cu acestea un acord comercial. Statele Unite la rândul lor s'au obligat să reia cumpărarea argintului, care din 1938 fusese aproape cu totul sistată, în cantități cât se poate de mari, creând astfel moneda mexicane, al cărei curs este determinat mai ales de exportul argintului, posibilitatea unei stabilizări internaționale. Lui Camacho i se pare că a procedat deosebit de înțelept. Dar se vede bine că tot Cordell Hull a fost mai viclean, căci livrările cu care s'a obligat Mexico față de Statele Unite au constituit un pretext nimerit pentru intrarea în războiu."

Acestea sunt reflexiunile lui Dr. Hager cu privire la intrarea Mexicului în război. Vedem deci că iudaismului i-a reușit ca în decurs numai de un an, să influențeze în așa măsură politica mexicană, încât o țară ca Mexico care înainte vreme manifesta vădite sentimente filogermane, a ajuns să declare războiu Germaniei și aliaților ei fără a avea nici cel mai mic motiv pentru aceasta.

Iudaismul a fost așa dar acela care a dirijat în mod artistic această schimbare de front. Mexico a fost strâns în clește pe de o parte de finanța iudeo-americană, iar pe de altă parte de către imigranții iudeo-sovietici care după căderea Spaniei roșii și după biruința definitivă a Generalului Franco s'au refugiat în număr mare în Mexico. Acești emigrați din Spania roșie conduși mai ales de jidani, au știut să dobândească în Mexico o puternică influență politică, pe care cu timpul s'au priceput s'o întărească tot mai mult. Acești emigrați iudeo-sovietici, asociați cu clica jidovilor americani din jurul lui Roosevelt, care domină completamente politica și economia Statelor Unite, au izbutit să exercite asupra guvernului mexican o presiune atât de puternică, încât în cele din urmă acesta și-a schimbat radical orientarea politicei sale externe, declarând războiu Germaniei prietene și aliaților ei.

Declarația de război mexicană este un nou exemplu tipic pentru metodele rafinate și brutale de care se folosește iudaismul în agitațiile sale subversive. Ea constitue un exemplu unic de iscusită și, pentru cel neinițiat, invizibilă și inexplicabilă colaborare dintre marea finanță iudeo-americană și bolșevismul jidovesc. De fapt însă, planurile pe care le are iudaismul asupra Mexicului sunt mult mai complicate și ramificate decât sunt dispuși a crede unele cercuri de cunoscători ai problemei jidovești. Cel ce crede că prin declarația de război mexicană, iudaismul și-a ajuns țelul său final, se înșeală amar. Tocmai Mexico este chemat să joace un rol deosebit de important în politica mondială jidovească, căci după părerea jidovească acestuia îi incumbă misiunea de a contribui cu toate puterile sale la asigurarea viitorului iudaic. Așa precum iudaismul tinde să bolșevizeze întreaga Europă inclusiv Anglia, tot astfel același iudaism lucrează și la bolșevizarea completă a Statelor Unite. Iudaismul mondial își dă seama că numai cu ajutorul revoluției bolșevice mondiale va putea să ajungă la dominația absolută asupra tuturor neamurilor pământului. In urma trădării Europei de către Churchill și Anthony Eden prin încheierea la 26 Mai 1942 a pactului Molotov, iudaismul și-a asigurat pe hârtie dreptul de a bolșeviza Europa. Fără îndoială că această bolșevizare ar deveni o realitate groaznică în cazul unei victorii a Aliaților. Iar după planurile iudaismului mondial, bolșevizarea Statelor Unite ar urma să se facă din

Mexico. Aşa se şi explică faptul că iudaismul şi-a făcut în Mexico o fortăreaţă bolşevică de primul rang. Iar nucleul acestui centru bolşevic îl constitue miile de luptători spanioli bolşevici, refugiaţi pe pământul mexican. Acest nucleu roşu e mereu întărit de către numeroşi funcţionari şi agenţi comunişti care de cu bună vreme au început a fi dirijaţi spre Mexico din toate continentele şi ţările pământului, în parte chiar din Uniunea Sovietelor, spre a inunda de-a-binele această ţară. Şi întrucât toţi aceşti agenţi posedă legitimaţii de luptători spanioli, cu toate că cea mai mare parte dintre ei nu numai că n'au luat parte la războiul civil, dar nici n'au fost vreodată în Spania, autorităţile mexicane în conformitate cu anumite dispoziţiuni legale, sunt obligate să le dea viza de intrare în ţară. Aceşti agenţi comunişti, având la mână legitimaţii false de luptători spanioli, sunt extrem de activi şi militează cu zel în cuprinsul ţării pentru cauza bolşevică. Pe lângă aceasta ei mai desvoltă şi o intensă activitate de iscodire a concepţiilor politice ale cetăţenilor, alcătuind liste negre care cuprind numele tuturor antibolşevicilor din Mexico. Ziarul „El Debate" din Uruguay ne informează că pe la începutul lunei Mai 1942 a sosit în Mexico un oarecare André Simone, care s'a dat drept jurnalist francez şi a constituit acolo un aşa zis comitet de supraveghere. Mai târziu a ieşit la iveală că acest pretins jurnalist francez n'a fost în realitate decât un jidan agent de frunte al GPU-ului din Moscova cu numele de Otto Katz, care a constituit acel comitet de supraveghere la ordinul direct al Moscovei.

De curând, avangărzii bolşevice din Mexico i-a reuşit o nouă lovitură care constitue un pas înainte în spre totala bolşevizare a acestei ţări şi a Statelor Unite. Faimosul general al Spaniei roşi Miaja, de acord cu luptătorii săi comunişti refugiaţi în Mexico, a înaintat o cerere către guvernul mexican spre a fi primit cu întregul său corp în armata mexicană. Guvernul mexican, care se bălăceşte de-a-binele în apele jidoveşti, a aprobat această cerere care desigur că a fost înaintată în urma instrucţiunilor primite direct dela Moscova. Prin aceasta guvernul mexican a şi pus armele în mânile duşmanilor de moarte ai propriului său popor. Se înţelege că Uniunea Sovietelor nici c'a mai ezitat să exploateze cu un tupeu curat jidovesc acest apreciabil succes din Mexico. Şi deşi Mexico n'a întreţinut legături diplomatice cu Sovietele timp de 15 ani, manifestând prin aceasta atitudinea sa antibolşeviă, totuşi pe la mijlocul lunei Iulie 1942 Uniunea Sovietelor s'a şi grăbit să trimită în Mexico o comisiune politio-militară care imediat ce a sosit a şi intrat în înţelegere cu guvernul ţării şi cu statul major al armatei mexicane.

Intr'un moment deci în care Roosevelt prezintă încă odată în faţa întregii lumi mulţumirile sale Uniunii Sovietelor, asigurând-o de tot sprijinul Statelor Unite, bolşevicii exploatând această orientare politică a guvernului USA., merg până într'acolo încât, în calitatea lor de avangardă a iudaismului mondial, subminează metodic întregul continent american. In Mexico însă a luat naştere un focar bolşevic menit să dirijeze după instrucţiunile iudaismului, toată agitaţia comunistă atât în Statele Unite cât şi'n întreaga Americă de Sud.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst". Frankfurt am Main, Postschließfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM. pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M. sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40705, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 427.
Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarca sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.